

Arrest

nr. 134 131 van 27 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 maart 2014 een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 27 juni 2014 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 juli 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Op 27/06/2014 werd door de Commissaris – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoeker geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers kan een verzoekende partij argumenten aanvoeren waaruit blijkt dat zij zich niet bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Verder kan een verzoekende partij een middel van openbare orde aanvoeren, dat eveneens in alle omstandigheden dient te worden beoordeeld. Ten slotte is het ook zo dat in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)”*. Er mag alleszins geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder de artikelen 3 en 8 EVRM waarvan de schending in casu wordt aangehaald.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wegens een gebrek aan belang omdat de bestreden beslissing getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid dient te worden verworpen

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker de schending op van *“de richtlijn 2005/85/CE van de Raad van 01.12.2005 gerelateerd aan de minimumnormen betreffende de procedure tot toekenning en intrekking van het statuut van vluchtelingen binnen de lidstaten”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Gezien het CGVS en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigeren het statuut van vluchteling te herkennen of de subsidiaire bescherming toe te kennen aan een vluchteling en zij die op een onregelmatige wijze in het land verblijven, heeft de minister of zijn gedelegeerde beslist om de vreemdeling zonder uitstel te laten vallen onder de bedoelde gevallen zoals vermeld in art. 7 al. 1, 1 tot 12 of art. 27 § 1 en 3. Deze beslissing wordt er kennis gegeven aan de belanghebbende conform het art. 51 /2.

Volgens de richtlijn worden lidstaten verplicht om er voor te zorgen dat bij een rechterlijke instantie de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat, relevante procedureregels en termijnen worden vastgesteld en te voorzien in de regelingen betreffende het recht om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel in de lidstaat te blijven.

Gezien er door verzoeker beroep werd aangetekend tegen de beslissing van het CGVS bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen is de beslissing van het CGVS nog niet definitief en kan er dan ook geen bevel tot het verlaten van het grondgebied worden verleend.”

3.2. De betrokken richtlijn is in het Belgische recht omgezet. Verzoeker voert niet aan dat die omzetting niet op correcte wijze zou zijn gebeurd, laat staan dat hij vermeldt welke bepaling niet correct zou zijn omgezet. Hij kan derhalve thans niet meer rechtstreeks de schending van de betrokken richtlijn inroepen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.3. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantooft dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).”

3.4. Verzoeker blijft volledig steken in een theoretisch betoog. Hij concretiseert op geen enkele wijze zijn privé- of familieleven dat onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM zou vallen. Hij voert voorts ook niet meer dan een bloot betoog inzake het ontbreken van enig contact met zijn land van oorsprong.

Het tweede middel is onvoldoende uitgewerkt om ontvankelijk te zijn.

3.5. In wat kan worden beschouwd als een derde middel, werpt verzoeker op, *“Schending Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

De Raad van State heeft reeds de gelegenheid had om zich verschillende keren uit te spreken omtrent de vereiste van motivering die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, evenals het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen door te oordelen dat de vereiste motivering bestaat uit het aangeven in de handeling van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen;

“De vereiste motivering bestaat uit het aanduiden, in de handeling, van de overwegingen in rechte en in feite die als grondslag van de beslissing dienen”(vrije vertaling).

Een stereotiepe motivering kan niet volstaan in dat opzicht.

Er moet echter worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing betekend aan verzoeker volledig stereotiep is. Er blijkt niet uit de beslissing dat de overheden de zorg hebben genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoeker.

Tevens staat huidige beslissing haaks op het principe inzake terugkeer waarbij prioriteit wordt verleend aan het vrijwillige vertrek boven de gedwongen terugkeer (zie Memorie van Toelichting 19/10/2011 p. 05). Er wordt een termijn toegekend zodat de vreemdeling zich in staat kan stellen het grondgebied vrijwillig te verlaten:

Zolang er geen reden is om aan te nemen dat dit de terugkeerprocedure ondermijnt, verdient vrijwillige terugkeer de voorkeur boven gedwongen terugkeer en wordt een termijn toegekend om de onderdaan van een derde land in staat te stellen vrijwillig te vertrekken. De toegekende termijn verhindert niet dat de betrokken onderdaan van een derde land vroeger mag vertrekken. De onderdaan van een derde land organiseert zijn terugkeer op vrije wijze. Het is trouwens met de bedoeling de vrijwillige terugkeer te laten primeren dat België de vrijwillige terugkeerprogramma's ondersteunt. Een beslissing tot verwijdering wordt genomen jegens elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft. De beslissing bepaalt in principe een termijn van 30 dagen om de onderdanen van derde landen in staat te stellen het Belgische grondgebied vrijwillig te verlaten."

3.6. Daargelaten de vraag of verzoeker dienstig de schending kan opwerpen van een omzendbrief, laat hij volledig na te duiden op welke wijze de bestreden beslissing de voormelde omzendbrief schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.7. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.8. Voorts voert verzoeker nog een betoog inzake "*het principe op terugkeer*" maar het is de Raad niet duidelijk welke verdragsbepaling, wetsbepaling, reglementaire bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur verzoeker precies geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan precisieren ten behoeve van verzoeker. Ten overvloede, de bestreden beslissing verleent verzoeker een uitvoerings-termijn van dertig dagen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeker zou verhinderd worden vrijwillig te vertrekken.

Het derde middel is, zo al ontvankelijk, ongegrond en doet geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze zoals omschreven in de nota met opmerkingen.

3.9. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.V.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.V.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (R.v.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001, 469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zal worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). . Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.

Verzoeker wijst o op de praktijken van de Taliban. Hij vreest al Christen hiervan het slachtoffer te worden:

In sommige rurale gedeelten van Afghanistan hebben Taliban hun eigen parallelle rechtsprekende jirga's opgericht als alternatief voor het formele rechtssysteem. Er zijn gevallen gerapporteerd waarbij de Taliban en andere AGE's een parallelle en illegale rechtsgang volgden. Straffen die werden opgelegd waren meestal executies. Ook komt het voor dat de Taliban ledematen afhakken, zoals in april 2013 in de provincie Herat. Sommige burgers hebben wel waardering voor de rechtspraak van het vroegere Taliban-regime omdat ze de rechtbanken van de overheid als corrupt ervaren, weinig transparant en onduidelijk in de procesgang. Dit ondanks dat zij dit regime als wreed ervaren.

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/12/24/algemeen-ambtsbericht-afghanistan.html>

In de Afghaanse praktijk blijft het zeer moeilijk een ander geloof dan de islam openlijk te belijden. Niet-moslims, vooral christenen, hindoes en sikhs, hebben te vrezen van hun omgeving. Ze kunnen te maken krijgen met sociale discriminatie en kunnen worden lastiggevallen, soms met geweld. De overheid biedt hiertegen geen bescherming.

(...)

Verder is er geen bescherming van overheidswege voor individuen die het debat over de rol en inhoud van religie willen aanzwengelen, rechten van religieuze minderheden willen bepleiten of interpretaties van islamitische voorschriften ter discussie willen stellen.

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/12/24/algemeen-ambtsbericht-afghanistan.html>

Verzoeker wijst op de problematische situatie van bekeerlingen:

De grondwet biedt onvoldoende bescherming aan bekeerlingen en zij lopen ernstig risico in hun rechten te worden geschonden. Bekering naar een andere religie dan de islam wordt gezien als afvalligheid en is strafbaar volgens verscheidene interpretaties van het gewoonterecht en de sharia. Het kan leiden tot het opleggen van de doodstraf. Een persoon die zich heeft bekeerd, heeft drie dagen de tijd om zijn bekering te herroepen om zo te voorkomen dat hij wordt gestenigd, zijn eigendommen worden geconfisqueerd of zijn huwelijk ongeldig wordt verklaard. Eind 2012 waren er volgens het US State Religious Freedom Report geen gevallen bekend waarbij nationale of lokale autoriteiten straffen hadden opgelegd aan bekeerlingen. Voor zover bekend zaten er op dat moment evenmin bekeerlingen in detentie. Voor zover bekend zijn er in deze gehele verslagperiode geen berichten over opleggen en uitvoeren van de doodstraf wegens atheïsme, blasfemie of afvalligheid.

Wanneer iemand zich bekeert, ervaart de familie van de bekeerling dit veelal als een schande die ook op de familie afstraalt. Ook de Afghaanse maatschappij bleef openlijk vijandig naar Afghaanse bekeerlingen, naar het christendom en naar christelijke organisaties en individuen die bekeren. Indien een persoon volhardt in zijn nieuwe religie kan hij het slachtoffer worden van bedreiging, intimidatie en in voorkomende gevallen fysieke mishandeling, vooral wanneer hij openlijk uitkomt voor zijn bekering. Bekeerlingen zullen daarom over het algemeen hun geloof niet openlijk belijden. Er bestaan geen betrouwbare cijfers van het aantal Afghanen dat zich van de islam heeft afgewend.

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/12/24/algemeen-ambtsbericht-afghanistan.html>."

3.10. De Raad weigerde bij arrest nr. 131 319 van 13 oktober 2014 de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker. Gelet op de toetsingscriteria van de subsidiaire beschermingsstatus, heeft de Raad aldus reeds vastgesteld dat verzoeker in zijn land van herkomst geen vrees voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM heeft aangetoond. Verzoekers argument dat hij als christen vreest het slachtoffer te worden van de praktijken van de taliban is al aan bod gekomen in bovenvermeld arrest van de Raad en werd niet geloofwaardig geacht. Er blijkt niet dat verzoeker nieuwe, concrete gegevens aanbrengt die niet reeds voorlagen in het kader van de asielprocedure en die een andere beoordeling rechtvaardigen.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA